

„Hátborzongató, vérfagyasztóan izgalmas, tele feszültséggel.

Minden szempontból fantasztikus olvasmány!”

- Kendall Ryan, *New York Times* bestsellerszerző -

ÚTA FÉNYBE

A Fény 1.

ALEATHA ROMIG

New York Times bestsellerszerző

finep
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

ALEATHA ROMIG

ÚTA
FÉNYBE A Fény 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Azért kaptuk Istentől az emlékezetünket,
hogy decemberben is lehessenek rózsáink.

– J. M. BARRIE –

ELŐHANG

ATHATOLHATATLAN KÖD ERESZKEDETT A GONDOLATAIRA. Beszivárgott a tudatába, ahol beborított és kitörölt mindent. Utána eloszlott. Csak a jelen számított, de az most egyre inkább.

Kétségbeesetten próbált átlátni a sötétségen.

Minden fekete volt.

Újra meg újra összerándult a fájdalomtól, miközben vergődve kereste a kiutat a börtönévé lett roncsból. Megkapaszkodott volna valamiben, de pengeéles fém vágott a kezébe. Egyedül a süvöltő szél szegődött mellé segítségül. A szabadulás útját kereste, míg véres ujjával végre ki nem tapintotta a jármű síkos felszínét.

A szélbe tartotta az arcát. Havas eső vágott a szemébe, a fagyos levegő a tüdejébe mart. Minden lélegzetvétel jobban fájt neki, mint az előző. Halk szisszenés és rettenetes benzinszag rohanta meg az érzékeit. A szíve a torkában dobogott, szervezetét előntötte az adrenalin. Egy végső rántással aztán sikerült kiszabadítania magát. A nedves, kemény aszfaltra zuhant.

Mivel továbbra sem látott, látomásai támadtak. A jéghideg levegőben terjengő orrfacsaró benzingőzt egy szörnyeteg bűzös leheletének képzelte. Egy tűzokádó sárkányénak, amilyen a mesékben szerepel. A képzelete riadót fújt: ez a lidércnyomás valamiféle intő jel is.

Tűnés innen!

Amikor az érzékei kiélesedtek, négykézlábra állt, és mászni kezdett.

Bal, jobb, majd ismét – bal...

A sárkány szájából lángnyelvek csaptak elő. A hömpölygő forróság felolvasztotta a fagyos levegőt, és mellbe vágta. Hála istennek, hogy időben felébredt és kikászálódott a járműből! Visszakapva az életét rekedt hangon beleüvöltött a sötétbe.

A sötétség azonban nem felelt.

Ismét felegyenesedett, és apró mozdulatokkal, centiről centire haladva odébb vonszolta magát a sárkány tüzes leheletétől. Az önbizalma és a gyorsasága minden megtett méterrel nőtt.

Ekkor valami láthatatlan dolognak ütközött az arca bal oldalával. Mielőtt rájöhetett volna, mi történt, egy erős, dörgedelmes hang tört be a világába.

– Ne!

Ez az egyetlen szó visszhangzott körülötte, amikor a fájdalom, minden eddigit felülmúlva, a lábszárába hasított. Megsemmisülve rogyott a fagyos földre.

– Ne! Állj! – könyörgött, miközben fogalma sem volt róla, mi történik.

De nem könyörültek meg rajta, a támadás folytatódott. Egymás után érték az ütések, hastájékon. Minden levegő kiszaladt a tüdejéből. Amikor egy pillanatra feleszmélt, karját az arca elé kapta, a lábát, amelyiket mozdítani bírta, a mellkasához húzta.

– Állj! – parancsolta a hang.

A lány félelemtől bénultan, mozdulatlanul feküdt a földön. A könnyek az arcára fagytak, a mellkasa zihált. Léptek közeledtek, azután két erős férfikar emelte fel a földről. Ettől soha nem érzett, kegyetlen fájdalom járta át. Felordított.

A ködgomoly visszatért. Vastag takaróként borult rá, enyhítve a fájdalmát, ami a férfi minden lépésével csillapodott. Benzinszag helyett most cserzett bőr szagával keveredő férfiillatot érzett. Egy nagyon egyszerű kérdés vetődött fel benne.

Ki vagyok én?

Mivel erre nem tudott magának válaszolni, fejét a férfi mellkasára hajtotta, amúgy sem látó szemét lehunyta, majd megadta magát a ködnek és a sötétségnek.

1. FEJEZET

Sara

BÁR SZÁMOMRA SEMMILYEN FÉNY NEM LÉTEZETT, elkezdtem gyógyulni. A semmi oltalmazó burokként vett körül, hideg és fájdalom nem létezett többé. A sok feladat és sürgető teendő a múlté volt. Örültem a sötétnek, szerettem, hogy pajzsként óv a külvilágtól. Lassanként visszatért néhány aprócska emlék, bevillant egy-egy kép. Ilyenkor az izmaid megfeszültek, majd remegni kezdtem. Felidéződött bennem a gyötrelmes kín, az eszeveszett forróság, és a rám boruló feketeség, ami elfojtotta a lángokat és megfékezte a tűzvészt.

Az agyam kiadta ugyan a parancsokat, csakhogy a testem nem engedelmeskedett. Tehetetlen voltam. A kezem, a lábam elnehezülve hevert, még a szemem sem bírtam kinyitni. Olykor eljutott hozzám egy-egy hang, beszüremlett a sötétségbe. Egy idő után már nem is hatottak idegennek. Jöttek, és végül már én is vártam őket.

– Sara, hallasz engem? – szólt az erős, mély bariton a sötétségen túlról.

– Beszélj hozzá, testvér! Nem tudni, hogy öntudatlan állapotban mit hall az ember.

– Sara... – Melegség vette körül a kezem, valaki felemelte. – Itt vagyok. Jacob vagyok. Nem hagylak el. Te sem hagysz el engem. – Elcsuklott a hangja. – Térj magadhoz!

Sara... Sara... – visszhangzott a fejemben.

Testvér? Hozzám beszél? Én vagyok Sara? Ki az a Jacob?

A férfi minden szava érzelmekről árulkodott. Szerettem volna válaszolni neki, hogy megnyugtassam valamelyest, de nem tudtam. Az agyam és a testem még mindig nem volt összhangban.

A korábban menedékként szolgáló védelmező burok megfojtotta az akaratom. Nem kaptam benne levegőt, nem tudtam beszélni. Jacob kezének melegsége – a hangjával együtt – elillant. Én pedig ismét megadtam magam a semminek.

Az élet apró jelei ostromolták sötétbe borult világomat. Lassanként visszatértek a hangok. Előbb csak egy-egy pillanatra, aztán egyre hosszabb időre. Az egyik különösen állhatatos volt, és folyton a Sara nevet ismételte.

Ezt nem tudtam értelmezni, ezért keresgélni kezdtem az emlékezetemben. Neveket és arcokat próbáltam felidézni. De egyet sem találtam. Az egyetlen derengésszerű emlékem egy átható kék szempár volt. Magára az arcra nem emlékeztem. De mikor minden elnémult körülöttem, és csak egyetlen ritmikusan pittyegő gépi hang maradt, ez a kék szempár töltötte be a világomban támadt űrt. Arra az ismerős, meghitt érzésre vágytam, amit ez a tekintet jelentett számomra.

Idővel erősödni kezdtem, míg végül teljesen tudatára ébredtem a külvilágnak.

Mintha átállítottak volna bennem egy kapcsolót, hirtelen megérkeztem meggyötört testembe. Már nem a semmiben lebegtem. Alattam ágy volt, rajtam takaró. A pittyegés, ami öntudatlanságom idején a háttérzajt adta, most határozottabbá vált. Sajgó tüdőmbe tiszta, fertőtlenítőszagú levegő áramlott. Ahogy kifújtam a levegőt, lassan kinyitottam a szemem.

Az adrenalin előntötte az agyam, a szívem a torkomba ugrott, és kitört rajtam a pánik.

Nem látok.

Ahogy elnehezült karom a szememhez emeltem, megszólalt egy hang. A sötétségből ismert hang. Jólesett, hogy megtörte a csendet.

– Sara, ébren vagy már?

Egy emlék villant be sötét világomba. Jacob. Mialatt eszméletlenül feküdtem, többször is hallottam ezt a nevet. A kezem irányt váltott, és most az érdes hang irányába nyújtottam, amerre a férfi arcát sejtettem. Amikor hozzáértem, összereztem. Még az ujjvégeim is érzékenyek voltak. Újabb próbát tettem. Újra megérintettem borostás arcát, kitapintottam erős, markáns vonalú állát. Az ujjaim segítségével próbáltam elképzelni őt, akit nem láttam, de az elmém semmit sem vetített élem.

– Itt vagyok. Hála a Fénynek, Sara! Tudtam, hogy magadhoz fogsz térni. Tudtam, hogy nem akarsz elhagyni.

– Én, én... – Nehezen formáltam a szavakat, csikorogva csúsztam a hangom, mint mikor a táblán megcsúszik a kréta. – Nem bírok...

Összézártam száraz, szomjazó ajkaim. A homlokomon verejték ütközött ki.

– Ne, Sara! – szólt rám. – Ne beszélj! Megsérült a torkod és a hangszalagjaid. Csak figyelj!

El akartam mondani neki, hogy nem látok, de igaza volt – a torkom nagyon fáj. Ahogy beszívtam, még jobban felsértettem kirepedezett alsó ajkam. Megérintettem a nyakam. A bőröm érzékeny volt.

– Tessék!

Hűvös, nedves textil ért a számhoz. Ösztönösen kiszívtam belőle a nedvességet.

– Meg kell kérdeznem, hogy szabad-e innod. Nemsokára kiderül.

Elvette a számtól a rongyot, de nekem nem volt elég ennyi folyadék.

– K-kérek még!

Ujját az ajkamhoz érintette, hogy elejét vegye a további kéréseknek.

– Sara... – Most lassabban beszélt. – Mondtam, hogy ne beszélj. Ne kelljen ismételnem magam! – A hangja suttogóra váltott, éreztem, hogy közelebb hajol a fülemhez. – Az engedelmesség nem választás kérdése. Ezt ne feledd!

Feddő szavaitól a hideg futkosott a hátamon.

– Mindjárt jönnek kikérdezni téged. Ne hozz kínos helyzetbe!

Kínos helyzetbe? A pulzusom egyre szaporábban vert, de sehogy sem értettem, mi a fenéről beszél. Képtelenség volt ez az egész.

– Nekem azt mondták – folytatta –, hogy a történetek ismeretében komolyabb bajod is eshetett volna.

Nem kellett ahhoz szavak, hogy ki tudjam fejezni, amit akarok: a szememhez emeltem a kezem. Puha anyag borította. Bármilyen is volt az, nem akartam, hogy ott legyen. De mikor le akartam tépni, Jacob elvette onnan a kezem.

– Ne bánts a kötést! Annak a helyén kell maradnia! A balesetben beütötted a fejed, és történt valami a szemeddel is. Ezért most pihentetned kell. Állítólag megsérült valami ideg a robbanáskor.

Remegés futott át rajtam, ahogy felrémlt a robbanás... a forróság... és a fájdalom. Igazat adva neki, megértésem jeléül némán bólintottam. Ettől az aprócska mozdulattól fájdalom nyilallt a tetembe, mire hangosan felnyögtem. Hasogatni kezdett a fejem, szédítően zsongott Jacob szavaitól. A gyomrom is felkavarodott, holott üres volt.

Összeszorított szájjal lassan kifújtam a levegőt, hátha az enyhít a hányingeremen. Amikor egy picit jobban lettem, váratlanul megmozdult alattam az ágy. A fekvőfelület deréktól felfelé emelkedni kezdett. Összeszorított foggal ugyan, de visszatartottam a könnyeimet, nehogy elárulják, hogy a helyzetváltoztatás fájdalmat okozott.

Amikor ülő helyzetbe kerültem, rengeteg kérdés jutott az eszembe. Bárcsak ne sérült volna meg a torkom, és beszélhettem volna! Jacob finoman letörölt egy engedetlen könnycseppet az arcomról.

– Hazaviszlek majd, Sara. Túl leszünk majd ezen, együtt sikerülni fog – mondta a férfi, akire egyáltalán nem emlékeztem.

Szelíd hanghordozásával, na és ezzel az ígérettel, ami áttörte a bennem dúló zűrzavart, kellemes benyomást tett rám. Miközben a szavain tűnődtem, meleg ajak ért a homlokomhoz.

A finom férfillatba cserzett bőr szaga vegyült. Körülengett az aromája. Megint kutatni kezdtem az emlékezetemben, de hiába. Az emlékeim Jacobról, illetve a múltamról eltűntek. Ő nyilvánvalóan ismert engem. Sőt elvárta volna, hogy én is ismerjem, és bízzak benne. És hogy engedelmeskedjek neki.

Nem vagyok én kutya.

Az egyik pillanatban rendre utasított, mint egy gyereket, a másikban kedvesen biztatott. Amikor rám szólott, hogy hallgassak, megijesztett a hangja, a homlokomra nyomott csókja után viszont hiányérzetem támadt. Ezeket a szélsőséges reakciókat magam is túlzottnak és szokatlannak éreztem. Miután visszatartottam, nagy sokára kifújtam a levegőt, és jóindulatát egy mosollyal viszonzotam.

Amikor távolodni hallottam a lépteit, újra rettegni kezdtem.

Még visszaszólott:

– Sara, mindjárt jövök! Csak jelentenem kell nekik, hogy végre felébredtél. Senkihez ne szólj egy szót sem! – Majd sóhajtva hozzátette: – Nem akarjuk, hogy károsodjanak a hangszalagjaid.

Jelentenie kell nekik? Kiknek? Az orvosoknak meg a nővéreknek?

Nyilván egy kórházi ágyban feküdtem. Miután becsukódott az ajtó, fülelni kezdtem. Amikor meggyőződtem róla, hogy valóban egyedül vagyok, ismét a szememet takaró puha, gondosan rögzített kötéshez nyúltam. Megtapogattam. Körbefutott a fejemen, alatta pedig a szemeim felett két kemény kis félgömb domborodott.

Lehet, hogy a szemem már meg is gyógyult. Hogy tudnák ezt nélkülem megállapítani? Mikor már épp megerősödött bennem az elhatározás, hogy leveszem a kötést, egy szó hangzott fel a fejemben: *engedelmesség*. Leengedtem a kezem. Jacob azt mondta, hogy a hangszalagjaim és a szemem egy balesetben megsérültek. Elég volt egy mozdulat, rögtön tudtam, hogy a balesetet illetően igaza volt. Az említettekén kívül azonban súlyosabb sérüléseim is lehetnek. Végigvettem magamban: az oldalam fáj leginkább, és persze a bal lábam. A takaró alá nyúlva valami keményet éreztem. A lábam be volt gipszelve.

Felsóhajtottam, és a párnának döntöttem a fejem. Minden felfedezés megviselt. Minden olyan idegen volt. Minden olyan furcsa.

Cserepes ajkamról és kiszáradt torkomról eszembe jutott az a vi-
zes ruha, amit Jacobtól kaptam az előbb. Kíváncsiságból matatni
kezdtem, kidugtam a kezem az ágy rácsain. Ekkor vettem észre,
hogy van valami a jobb karomon. Infúzió? Ahogy tovább tapoga-
tóztam, semmi mást nem találtam. Visszahanyatlottam az ágyra,
és hideg kezeimet behúztam a takaró alá. Összedörgölve próbáltam
felmelegíteni őket, bár még fájtak az ujjvégeim.

Ekkor a bal kezem gyűrűsujján egy gyűrűre lettem figyelmes.
Szép lassan körbeforgattam, mindenütt egyformán simának érez-
tem. Karikagyűrűt viselek. Férjnél vagyok. Hogy létezik az, hogy
férjhez mentem, és nem emlékszem rá? Hozzámentem volna Jacob-
hoz?

Egyre nyugtalanítóbb kérdéseim támadtak, és egyiket sem tud-
tam magamnak megválaszolni.

Emlékek után kutattam a fejemben, amikor az ajtónyílás hang-
ja visszazökkentett a jelenbe. Léptek zaja és beszélgetés hangja ver-
te fel a csendet. Hozzám ugyan nem szólt senki, de úgy vettem ki,
hogy rólam van szó. Jacob mély hangjára figyelve igyekeztem kihá-
mozni a lényegét a vita foszlányaiból. A hangzavar végül halk mor-
rajjá csendesült, azután mindenki elnémult, és várakozás ülte meg
a szobát.

– Sara! – szólalt meg Jacob, megtörve a feszült csendet.

Ismerős hangja hallatán megkönnyebbültem, és a fejemmel alig
észrevehetően felé fordultam.

– A Bizottság megerősített döntése alapján – folytatta – tilos be-
szélned. Egyelőre legalábbis. Viszont szeretnének feltenni neked né-
hány kérdést. Meg kell győződniük róla, hogy hallasz minket, és
tudatodnál vagy. Ezért azt kérem tőled – itt megragadta a kezem –,
hogy kézszerítással felelj a kérdésekre.

Próbáltam lépést tartani az eseményekkel, de semmi fogódzóm nem volt. *Ki vagy mi az a Bizottság? És milyen alapon szólnak bele a gyógykezelésembbe?* Mivel azonban a tiltakozásomnak nem adhattam hangot, megvártam, míg Jacob az ujjaim közé fűzi az ujjait.

– Miután elhangzott a kérdés – magyarázta nekem Jacob –, mindig meg kell szorítanod a kezem! Ha a válaszod igen, akkor egyszer, ha a válaszod nem, akkor kétszer. Világos?

Válaszul megszorítottam a kezét, pedig belesajdultak az ujjaim.

– Timothy testvére a szó.

Testvér? Az én testvérem? Van egyáltalán testvérem?

Alig vártam, hogy meglátogassam az orvosomat, azazhogy inkább ő látogasson meg engem. Ezerrel pörgött az agyam. Timothy testvér tehát a Bizottság tagja lehet. Jacob erősödő kézszorításából arra gondoltam, hogy a következő percek miatt rettentően aggódik. A figyelmeztetése, hogy ne hozzam őt kínos helyzetbe, erre vonatkozhatott. Szerettem volna megfelelni, de igazán beavathatott volna, mi folyik itt. Csakhogy nem bírtam beszélni. Akkor meg honnan tudhatta volna, hogy nem emlékszem semmire?

– Először is – kezdte Jacob –, a Bizottság meg akar bizonyosodni róla, hogy emlékszel rám, a férjedre. Emlékszel rám, igaz?

Haboztam a válasszal. Szerettem volna egyetlen kézszorítással felelni, hogy viszonzzam a törődését és a segítséget. Végül is a friss eseményeket már fel tudtam idézni. Arra emlékeztem, hogy a betegágyam mellett ül, míg én alszom a sötétben. De nem hazudhatam.

Hacsak... hacsak nem ő az a kék szemű férfi! Ez reményt adott. Ha ő az, aki néha felrémlt előttem, akkor igenis emlékszem rá.

– Sara! Ne kalandozz el! Ismerd el a jelenlévők előtt, hogy emlékszel rám!

Rengeteg érzélem volt a kérésében, amit nemcsak a hangján, de a kézfogásán is éreztem.

Ebben az ismeretlen világban számomra ő volt az egyetlen biztos pont. Kissé félve ugyan, de megszorítottam a kezét. A bent lévőök mintha egy emberként tartották volna vissza a lélegzetüket. És akkor megismételtem a kézszorítást, majd kiengedtem az öklöm.

Jacob sóhajtva hozzám hajolt, és kisimította a hajam a homlokomból. Ez a gesztus sem illett ide. Időre volt szükségem, míg megértem, mi zajlik itt. De addig sem akartam egyedül harcolni a sötétség ellen. Jacob közelségéből és az odaadásából erőt merítettem.

Ekkor megszólalt egy ismeretlen férfihang az ágyam végében:

– Sara nővér, remélem, megértetted a helyzet komolyságát.

Miért beszélnek ezek mind ilyen furcsán? Nem értettem, miért szólítanak engem *nővérnek*. De ha másból nem, hát abból, ahogy futkosott a hideg a hátamon, éreztem, hogy bármi is folyik itt, az nem tréfadolog.

– Sara! – figyelmeztetett Jacob. – Timothy testvér várja a választod.

Erre megszorítottam a kezét, hogy jelezzem, érzékelem a helyzet komolyságát.

– Megértette – fordította Jacob.

– Ha tudnál beszélni – folytatta Timothy testvér –, teljes beszámolókat kérnék tőled a történetekről. Megkérnélek, hogy pontról pontra meséld el, mit tettél, és mi lett a következménye. Mivel azonban nem tudsz beszélni, kérdezzetni foglak. Ha új információval szolgálsz, azt megosztom a Bizottság többi tagjával is. Aztán eldöntjük, mit viszünk Gabriel atya elé. A fegyelemsértésre vonatkozó határozat meghozatala természetesen kizárólag Gabriel atya hatáskörébe tartozik. Ti ketten pedig alávetitek majd magatokat az akaratának.

Fáradtan forgott az agyam. *Miféle határozat? Ki az a Gabriel atya? A „ti ketten” alatt Jacobot és engem ért? Mit követtünk el?*

Megint megfájdult a fejem. Jacob időközben két tenyere közé vette a kezem. Ismét megpróbáltam felidézni a balesetet, de az emléktöredékek az iszonyatos sárkányfogakról és tűzcsóvaként lángoló leheletükről hiányos mozaikképet alkottak.

Mielőtt az agyam kiegészíthette volna az üres helyeket vagy válaszolhattam volna, Jacob Timothy testvér minden mondatát helybenhagyta.

– Sara, emlékszel, miért vitted el Jacob furgonját a baleset napján?

Fogalmam sem volt róla, hogy elvittem volna bármilyen furgont is. Mondjuk, ha Jacobbal házasok voltunk, akkor az a furgon az enyém is volt, nem? Leszegtem az állam, és megszorítottam Jacob kezét – kétszer.

– A válasza igen, testvér. Emlékszik.

Jacob hangjának irányába kaptam a fejem, mire éles fájdalom nyilallt belém. De hisz én nemmel feleltem! Kétszer szorítottam meg Jacob kezét, ami nemet jelentett.

Timothy testvér folytatta a vallatásomat:

– Engedélyezte a férjed, hogy vezesd a kocsiját?

– Említettem, hogy Sara...

Timothy testvér félbeszakította Jacobot.

– Sara nővértől akarjuk hallani a válaszokat. Ha nem vagy hajlandó kivárni, míg a feleséged jelez neked, Lilith is foghatja a kezét. Sara nővér, kaptál engedélyt a férjedtől, vagy nem?

Most jöttem rá, miért fogta Jacob a kezem a két marka közé. Úgy akarta megválaszolni a kérdéseket, ahogy neki tetszik – függetlenül

attól, hogy mit jelzek neki. Megszorítottam a kezét kétszer – ami nemet jelentett –, és vártam.

– Azt állítja, igen, kapott tőlem engedélyt. Ami, ha jól tudom, megegyezik a Bizottság előtt tett vallomással.

Timothy testvér a következő kérdésében azt firtatta, emlékszem-e, hová tartottam, és tudtam-e, hogy ezzel átlépek a megengedett határt.

Átléptem a megengedett határt?

A szívem nagyot dobbant minden egyes kérdésnél és válasznál, amit Jacob a nevemben adott. Így rövidesen megtudtam pár dolgot a balesetről, amire nem tudtam visszaemlékezni. Ezek szerint azért vittem el Jacob furgonját, hogy felvegyem a szállítmányát. Mivel a férjem utasításait követtem, nem tudatosodott bennem, hogy a kommunán kívül tilos egyedül vezetni.

– Emlékszel rá, ki a felelős a történetekért?

Mindenki a válaszomat leste. Az nem számított, hogy nem tudom, meg hogy egyáltalán semmire sem emlékszem a balesetből. Meg hogy nem is én válaszoltam a kérdésekre. Egyre nőtt a csend, mire fészkelődni kezdtem az ágyamon. Fájt a lábam, szúrtak a bordáim, de még a nyelés is kín szenvedés volt. Megszorítottam Jacob kezét – kétszer.

– Igen, testvér, emlékszik.

A válasz hallatán morajlás futott végig a jelenlévőkön. Megborzongtam, utána meg melegem lett. Sikítani akartam. Kivert a verejték. Kellemetlen érzés volt, ahogy végigcsorgott a mellem közt. Jacob még erősebben szorította a kezem. Aztán valaki a nyakamhoz ért. Összerezentem.

Timothy testvér megpróbálta túlkiabálni a zajt.

– Sara nővér! Azért kell kiállnod ilyen kínokat, mert a tetteidért büntetést érdemelsz. Ahogy Isten tanítása szól: „Megbüntetem a világ gonoszságát, a bűnösök bűnét.”^{*} Isten nem sújtja az ártatlanokat. A rád mért szenvedés tehát már önmagában is bizonyíték rá, hogy rossz szándék vezérelt.

– Testvér – válaszolta Jacob, a kezemet még mindig a markában tartva –, Sara tiszteletteljesen jelezte, hogy nem gonosz szándék vezérelte. Csak a parancsomat követte. Engedelmes feleségként kívánt viselkedni. Nem lett volna szabad elküldenem ügyeket intézni. Figyelembe kellett volna vennem, hogy az utak jegesek, és nincs vezetési tapasztalata.

– Amikor Sara majd képes lesz beszélni, mindkettőtöknek a Bizottság elé kell járulnotok. Gabriel atya fogja eldönteni, hogy szükség van-e további büntetésre.

– Mivel én vagyok a férje, felelősséggel tartozom a tetteiért. Biztosíthatok mindenkit, hogy a feleségem nem szándékosan szegte meg a Fény törvényeit. Ha szándékosan tette volna, magam gondoskodnék a büntetéséről.

Mivel egy szót sem értettem a körülöttem folyó vitából, visszahanyatlottam a párnámra. *Miért történik mindez? Hogy tárgyalhatnak rólam a fejem felett úgy, hogy nekem beleszólásom sincs a vitába?*

Mivel néma voltam, a szememet kötés fedte, a kezem pedig ki sem látszott Jacob markából, a férjemen kívül senkinek nem tűnt fel, hogy valójában nem is veszek részt a tárgyalásban. Mozdulatlanul feküdtem, miközben ő folyamatosan meghamisította a válaszaimat. Külső szemlélővé tett engem a saját történetemben, megfosztva attól, hogy befolyásolhassam a dolgok kimenetelét.

^{*} Ézsaiás 13:11

Lehet, hogy ez nem is a valóság. Talán csak egy rossz álom, ami mindjárt elillan. Beleszédültem, annyit magyarázták, milyen engedetlen vagyok, és miféle büntetést érdemelnék. Akárhányszor elítélt a viselkedésemért Timothy testvér, Jacob mindig emlékeztetett rá, hogy a fegyelemsértés még nem nyert bizonyítást, az csak a feltételezett tényállás. Olyan volt, mintha egy bírósági tárgyalásba csöppentem volna, csak nem a bíróságon voltunk, hanem egy kórteremben.

Csak akkor figyeltem fel újra a szóváltásukra, amikor megütötte a fülem egy kifejezés. Az, hogy *kizárás*.

Bármilyen értelemben is hangzott el, a jelek szerint a megbeszélés végét jelentette. A távolodó léptek hangját heves beszélgetés zaja kísérte, azután végre csend lett. Becsukódott az ajtó, én pedig fellelegeztem.

A férjem felé fordultam, magyarázatot várva. De semmi sem történt. Éppen vissza akartam húzni a kezem a tenyeréből, amikor hirtelen rántást éreztem a jobb karomon.

– Jacob testvér – szólalt meg egy női hang –, dr. Newton meg szeretné vizsgálni Sarát.

Mennyi testvér és nővér! Milyen furcsa.

– Kap még gyógyszert?

– Miután megnézte az orvos. Ébren akarja látni.

– Akkor azt üzenem neki, hogy várjuk meg vele a reggelt. Elég már neki a zűrzavarból az első napra. Add be a gyógyszerét, itasd meg, és hagyjuk aludni!

Tiltakozásom jeleként összeszorítottam a számat. Nem mintha bárki is észrevette volna. Már megint ugyanaz történt! Rólam beszéltek, de nem hozzám. *Hogyhogy nem találja ezt senki más furcsának?*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Sajnálom – felelte a nő. Gondolom, egy nővér. – A Bizottság nem engedélyezi a folyadékfogyasztást. A táplálékmegvonást viszont jóváhagyták.

Éreztem, ahogy Jacob keze megfeszül.

– Nagyon is tisztában vagyok a Bizottság által elfogadott határozatokkal.

– Elnézést, testvér. Nem állt szándékomban...

– Már több mint egy hete így megy. Többre van szüksége annál, mint amennyit abból a fecskendőből kap.

– Úgy gondolom, mivel Timothy testvér járt nála, és beszélt is vele, ezt holnap reggel majd újratárgyalják. Holnap felül kellene bírálniuk a döntésüket. Én viszont nem szegülhetek szembe...

Jacob sóhajtott egyet, de a kezem továbbra sem engedte el.

– Értem – adta meg magát. – Akkor hozz neki jégkockát! Ha si-etünk vele, és nem olvad meg, nem számít folyadéknak. És akkor a Bizottság tekintélye sem szenved csorbát.

– Hogyan, testvér?

– Hozz jeget!